

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1351/05
15.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Надежде Радевић, Слободана Спасића, Љиљане Ивковић-Јовановић и Снежане Андрејевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против тужених малолетне ББ, чији је законски заступник мајка ВВ и ВВ, које заступа ГГ, адвокат, ради оспоравања очинства, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Сомбору Гж.бр. 416/04 од 26.01.2005. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2006. године донео је

П Р Е С У Д У

Ревизија тужиоца АА изјављена против пресуде Окружног суда у Сомбору Гж.бр. 416/04 од 26.01.2005. године ОДБИЈА СЕ, као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Сомбору Гж.бр. 416/04 од 26.01.2005. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Општинског суда у Сомбору П бр. 183/01 од 14.01.2004. године, којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да тужилац није природни отац малолетне ББ, која је рођена ____ године у ____ од мајке ВВ и тужилац обавезан да туженим накнади трошкове парничног поступка у износу од 53.100,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правилност побијане другостепене пресуде у складу са овлашћењем из члана 386. ЗПП и установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на које Врховни суд пази по службеној дужности. Такође нема ни повреда поступка из члана 534. став 2. тачка 2. ЗПП, јер судија ДД, која је учествовала у доношењу другостепене пресуде, није учествовала и у доношењу првостепене пресуде, па нису били испуњени законски услови за њено изузеће у складу са одредбама члана 71. тачка 5. ЗПП, како се то неосновано истиче у ревизији.

Најзад, не постоји ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП, на коју се такође указује у ревизији, пошто су нижестепене пресуде јасне, а дата образложења садрже довољне и непротивуречне разлоге о свим одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила, малолетна ББ рођена је дана ____ године од мајке – тужене ВВ. Пред надлежном Службом дечијег старања у ____ тужилац је дао изјаву о признању очинства дана ____ године, уз напомену да се признање очинства даје у очекивању да се потом утврди да ББ није брачно дете, с тим што је тужба за оспоравање очинства већ поднета код надлежног општинског суда у ____ . Након тога, Општински суд у ____ је донео пресуду пословни број 4Ц 364/88 дана 11.05.1988. године, којом је утврђено да малолетна ББ није брачно дете тамо означеног туженог ЂЂ, који је у то време био брачни друг ВВ. Наведена пресуда је правноснажна. Даном 14.11.1988. године малолетна ББ је уписана у матичне књиге рођених у ____ као дете тужиоца и тужене ВВ, а након тога и у матичне књиге рођених општине ____ под текућим бројем __ за ____ годину, такође као дете тужиоца.

Код таквог стања ствари, правилно су нижестепени судови нашли да тужбени захтев није основан због непостојања активне легитимације на страни тужиоца на подношење тужбе за оспоравање очинства.

Наиме, одредбама члана 102. – 112. Закона о браку и породичним односима предвиђено је и тачно побројано која све лица могу поднети тужбу ради оспоравања очинства и у којим роковима. То може бити муж жене која је родила дете у току брака или пре истека 300 дана од престанка брака, мајка може оспорити да је отац њеног детета лице које се по овом закону сматра његовим оцем, дете може оспорити да му је отац лице које се по закону сматра његовим оцем, лице које себе сматра оцем детета рођеног ван брака, може оспорити очинство другом лицу које је то дете признало за своје под условом да истом тужбом тражи да се утврди његово очинство. Лице које себе сматра оцем детета рођеног у браку може оспорити очинство лицу које се по овом закону сматра оцем детета. Међутим, лице које се по овом закону не сматра оцем детета, а које је дало изјаву о признању очинства у складу са одредбама члана 90. наведеног закона, као што је то учинио тужилац у конкретном случају, не може поднети тужбу за оспоравање очинства. Такво лице, у складу са одредбама члана 97. став 2. истог закона, може само

.....
тражити поништење изјаве ако је она изазвана принудом или је дата услед преваре или у заблуди, у роковима који су предвиђени у ставу 3. истог члана. Међутим, то није предмет овог спора.

Обзиром на недостатак активне легитимације на страни тужиоца за вођење овакве парнице, без утицаја су ревизијски наводи у којима се указује да је суд био дужан да одговарајућим вештачењем провери да ли је тужилац природни отац малолетне ББ.

Пошто не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које Врховни суд пази по службеној дужности, на основу члана 393. ЗПП одлучено је као у изреци.

Примењене су одредбе раније важећег Закона о браку и породичним односима ("Службени гласник СРС" бр. 22/80, 11/88, "Службени гласник РС" бр. 22/93, 25/93, 35/94, 46/95 и 29/01), на основу члана 357. став 2 и 3 Породичног закона ("Службени гласник РС" бр. 18/05), као и одредбе раније важећег Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77....), на основу члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04).

Председник већа - судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн